

"לא כלה דרכנו": בעקבות בה"ט (השלום ראשון-לציון) 22930-08-14 מנצור נ' ארגון להב"ה – למניעת התבוללות בארץ הקודש

בעת מבצע "צוק איתן", באוגוסט 2014, ביקשו מורל מלכה, יהודיה שהתאסלמה, ומחמוד מנצור, מוסלמי, לערוך מסיבת חתונה. ארגון להב"ה – הארגון למניעת התבוללות בארץ הקודש, פרסם את דבר החתונה בעמוד הפייסבוק שלו וקרא לתומכיו להתייצב במקום האירוע כדי להפגין נגד נישואי הזוג המערוב ולמנוע אותם. הפרסום עורר תגובות ציבוריות תומכות ומתנגדות. מתוך חשש לשיבוש האירוע פנו בני הזוג לבית המשפט בבקשה להוצאת צו למניעת ההפגנה מכוח סעיף 4 לחוק למניעת הטרדה מאיימת, התשס"ב-2001. במסגרת ההליך המשפטי וביזמת בית המשפט, הגיעו הצדדים לפשרה על מתכונת ההפגנה. נקבע שזו תיערך במרחק 200 מטרים ממקום האירוע בראשון-לציון. יצוין כי נציגת המשטרה העירה במהלך הדיון בבית המשפט כי אישור לקיום ההפגנה לא התבקש וממילא לא ניתן, וכי כלל לא ברור אם אכן מדובר בהפגנה הטעונה רישיון.

ביום 17 באוגוסט 2014 התקיימה החתונה. במרחק של כ-200 מטרים ממקום האירוע, ותחת אבטחה כבדה של כ-200 שוטרים וכוחות יס"מ, התנהלו הפגנות סוערות של כמה מאות מפגינים, רובם מארגון להב"ה.

הארת הפסיקה עוסקת בשלושה נושאים: (א) אפיון ההתנגדות לחתונה כנטועה בטעמים לאומיים-אתניים ולא בטעמים דתיים, נוכח המצב המשפטי בישראל שאינו מאפשר קיום חתונה אזרחית וממילא אינו מאפשר קיום נישואין בין-דתיים ומחייב את אחד מן הצדדים להמיר את דתו. העובדה שמורל התאסלמה קודם לחתונתה משמעה שלא דובר כלל ב"נישואי תערובת"; (ב) האיזון הראוי, במישור החוקתי, בין זכות המחאה וההפגנה לבין הזכות לפרטיות של זוג פרטי, המשתייך לקבוצה מוחלשת; (ג) היקף שיקול דעת המשטרה בהחלטה על אישור הפגנה.

מעבר להחלטה ולהארות הפסיקה, בלחיצה עליהן

פסק הדין: 22930-08-14 מנצור נ' ארגון להב"ה – למניעת התבוללות בארץ הקודש
הארה 1: אייל גרוס ושני שישה – חתונת הדמים: על משפחה, פרטיות והזכות להפגין
הארה 2: מתן ספקטור – ניצחון האהבה על פני הלהב"ה: על הטרדה מאיימת, חופש הביטוי וגבולותיו